

عنوان مقاله:

هویت گمشده معماری مسکن ایرانی

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی سازه ، معماری و توسعه شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

سعیده فیضی - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز مرکز اذرشهر دانشگاه آزاد اسلامی واحد اذرشهر

خلاصه مقاله:

خانه تنها مکانی است که اولین تجربه های بی واسطه با فضا در انزوا و جمع در آن صورت می گیرد. خلوت با خود ، همسر و فرزندان و دیگران ، همه و همه بی تعرض غیر در آن ممکن می گردد به طور کلی سکونت دو جنبه اساسی دارد که در وهله اول شامل ادراک نظام فضائی و دیگری احراز هویت می گردد و این دو جنبه به یازوی فضای سازمان افته شده و فرم ساخته شده منجر به مکان واقعی خواهند شد. نگرش کمی به مسکن و توجه به رفع کمبود آن از یک طرف، و نگرش سودگرایانه به این مقوله از طرف دیگر منجر به فراموشی بسیاری از نیازهای اساسی انسان و زوال کیفیت های معماری شده است. معماری مدرن با آوردن معیارهای خاص خود ابزاری شد برای این که انسان ایرانی از ارزش های خود فاصله بگیرد دیگر در خانه اش به روی همه باز نباشد، دیگر همسایه ها روزها و هفته ها چشم در چشم یکدیگر نشوند و حالی از یکدیگر نپرسند. از راه پله ها آهسته بروید و بیابید، مبادا کسی شما را ببیند . نتیجه این شد که ما انسان ایرانی را از ایرانی بودن خود دور کردیم. امروز به ویژه در شهر های بزرگ چاره ای نداریم جز اینکه زندگی در قوطی کبریت هایی به نام آپارتمان را که دیگر به جای نقش مسکن (بخوانید محل آرامش و سکونت) نقش مسکن (بخوانید دارویی برای فورنشاندن موقتی درد) و هتل و خوابگاه را برای خانواده بازی می کنند بپذیریم. اما تغییر شکل خانه های نقلی و حیاط دار قدیمی به آپارتمان های امروزی تنها به شکل و شمایل خلاصه نمی شود بلکه نوعی تغییر در جهان بینی نیز در ورای آن نهفته است : تبدیل جهان بینی سنتی به مدرن.

کلمات کلیدی:

معماری مدرن، جهان بینی سنتی، هویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/353445>

